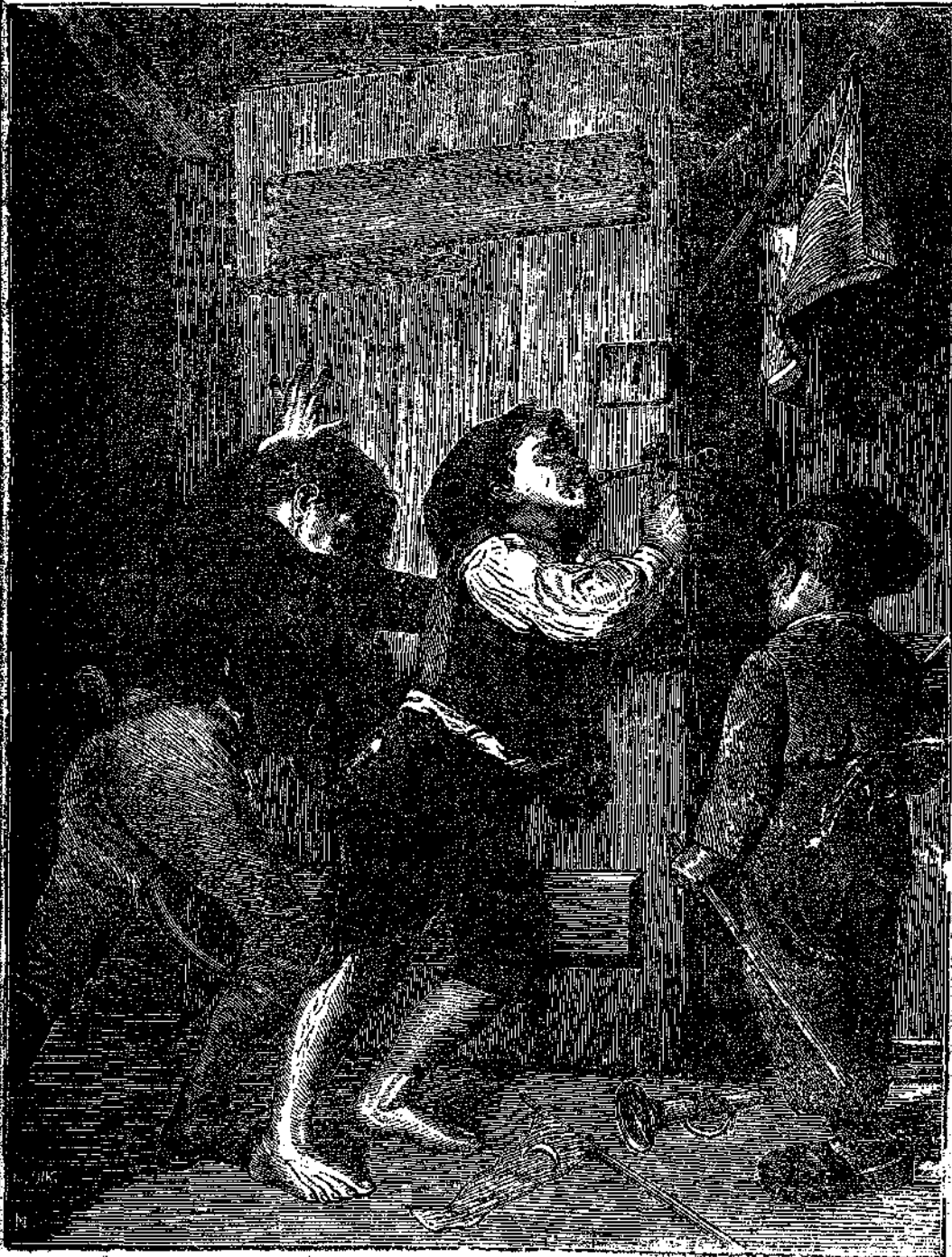

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἔτος Α΄.

ἈΘΗΝΑΙ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1879.

Ἄριθ. 8.

Ὁ ψευτοπόλιμος.

Ο ΨΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ.

Ἐνὸς γέρου Καπετάνιου ἀπ' τὸ Σούλι τὰ ἐγγόνια
 Συμμαζώσανε μιὰ μέρα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς,
 Ἐσκερμάσαν τοῦ παποῦ τους τὰ σταθιά καὶ τὰ μιλιόνια,¹
 Τὰ πιστόλια τ' ἀσημένια, τ' ἄρματα τῆς λευθεριάς.
 Δέκα χρόνων πολεμάρχοι, τρυφεροὶ ἄρματολοι
 Ἔστησαν καπετάνά το στοῦ σπιτιοῦ τους τὴν αὐλή.

Ἐνας ἔπρε τοῦ Βλαχάβα² τ' ὄνομα τὸ ἀγιασμένο,
 Ἄλλος πάλι Κατζαντώνης³ κ' ἀράχτικε, κ' ἕνας μικρὸς
 Μ' ἄταχτα μαλιὰ στοὺς ὤμους καὶ μὲ πρόσωπο ἀναμένο.
 Τοῦπε—ἐγὼ μαι ὁ Καραϊσκάς⁴ ὁ πιστὸς σου ψυχογιός.
 Τοῦ κρεμάσανε στὸ στήθος τὰ δλόχρυσα τοσπράζια
 Καὶ τὰ μάτια του ἀστράψαν τὰ μεγάλα καὶ γαλαζία.

Χωριστήκανε σὲ δύο ἐχθρικά στρατόπεδά τους,
 Εἰς τὸ σπῆτ' οἱ Ἀρβανίτες ἐκλειστήκανε κηλά.
 Ἐνα κάμανε Βεζύρη διαλεχτό, Ἀλῆ-Πασά⁵ τους
 Κ' ἕναν ἄλλον Βριώνη⁶ ἀκουστὸ στὴν ἀντροσιά.
 Γὰ σημαία τους ἐστήσαν ἕνα κόκκινὸ⁷ μαντύλι....
 Τ' ἀγαποῦν πολὺ τὸ χρῶμα τῆς σφαγῆς αὐτὸ οἱ σκυλοὶ.

Οἱ Σουλιῶτες στὴν αὐλή τους καὶ σιμὰ στὴν Κρούα Βρούσι
 Ἔστησαν τὸ φλάμπουρό⁸ τους γαλανὸ μὲ τὸ Σταυρό....
 Τζαβελαῖοι⁹ καὶ Δαγκληῖοι¹⁰ περιμέναν νὰ χτυπήσῃ
 Ἀνυπόμονα ἡ ὦρα νὰ βαρέσουν τὸν ἐχθρό.
 Κ' ἔβλεπε ἀντίκρου, ἀντίκρου μὲ τὸ χέρι στὸ μιλιόνι
 Μικρὸ ἕνα Βεληγιέκα¹¹ μικρὸ ἕνα Κατσαντώνη.

Τέλος ἔφθασε ἡ ὦρα τοῦ πολέμου ἡ ζηλευμένη....
 Τί φωναῖς ἦταν ἐκείναις, τί ἀντάρα, τί κακό....
 Ὅλ' ἡ γειτωνιά σηκώθη στὸ ποδάρι φοβισμένη
 Μήπως γίνεται κανένα στὴν ἀλήθεια φονικό.
 Ἄν καὶ ἦσαν στὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν συνειθισμένοι
 Τέτοια μάχη δὲν ξανάδαν οἱ γειτόνοι ἀγριωμένη.

Δυὸ φοραὶς τὰ παληκάρια τοῦ Σουλίου τ' ἀντρωιωμένα
 Κάναν ἐφοδο στὴ θύρα καὶ τὴν ἀπρόξαν δυνατά....
 Δυὸ φοραὶς γυρίσαν πίσω καὶ ἐσπᾶσαν νικημένα,
 Τοῦ Ἀλῆ-Πασά κρατοῦσε πάντα ἡ ἀρβανιτιά.
 Κι' ἀνάψε ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς, κόρωσε ἡ φουστανέλα
 Στὸ κορμὶ τοῦ γέρο-Δράκου, εἰς τὴ μέση τοῦ Τζαβέλα.

1 Εἶδος τυφεκίου.—2 Ἐπίσημος ἄρματολὸς συλληθθεὶς καὶ φονεθεὶς ἀπὸ τοῦ Ἀλῆ-Πασά πρὸ τοῦ 1824.
 —3 Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Στερεῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21, χρηματίας καὶ ψυχογιὸς τοῦ
 Κατσαντώνη κατὰ τὴν νεότητά του.—4 Ὁ αἰμιόβιος τύραννος τῆς Ἠπείρου.—5 Ἐπίσημος ἀλβανὸς στρατηγὸς
 εἰς τὴν ὑπερσίαν τοῦ Ἀλῆ Πασά.—6 Ἡ δῶμανικὴ σημαία εἶπε πάντοτε αἰδολογὸν καὶ φέρει σύμβολον
 λευκὴν ἡμισέληνον.—7 Σημαία.—8 Ἐπίσημοι οἰκογενεῖαι ἄρματολικοὶ τοῦ Σουλίου.—9 Ἐπίσημος ἀλβανὸς
 ἄρματολός, ὄπαδος τοῦ Ἀλῆ-Πασά.

Μὴ στὴν ὑστερή, τὴν τρίτη ὁλεβέντης, ποῦ κρατοῦσε
 Τὸ γαλαζιο φλάμπουρό τους, τὰ χτικε στὸ Λυτρωτῆ,
 Καὶ τὴν ὦρα ποῦ τῆς μάχης ἡ φωτιά ἐπυροπολοῦσε
 Τῶν παληκαριῶν τὰ στήθια, χύθηκε σὰν ἀστραπή
 Καὶ ἀνάμεσα στὴ θύρα ποῦτανε μισανοιγμένη
 Τὸ κοντάρι, τὴ σημαία ἔχωσε τὴν τιμημένη.

Τότε στ' ἀνοιγίμα τῆς θύρας Τοῦρκοι κ' Ἕλληνες ἀντάμα
 Χτυπηθήκαν σ τ ἡ θ ο σ τ ἡ θ ο σ, πιάστηκαν μαλιὰ-μαλιὰ,
 Καὶ παράξενο!... στὴν τόση ταραχὴ κανένα κ' ἄμα....
 Ἐνίκησαν οἱ Σουλιῶτες τοῦ Βριώνη τὰ παιδιὰ....
Κι' ὁ παποῦς ὁ γέρο Κλέφτης¹⁰ μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη
 Στὰ ἐγγόνια του κυττοῦσε τὸ παλῆ τοῦ καρυσφύλλι.

Ὅταν ἔπαψ' ἡ ἀντάρα.—Αἰ! παιδιὰ μου—τοὺς φωνάζει,
 —Τὸ καλύτερο παιχνίδι αὐτὸ εἶναι γιὰ τὰ Σὰς,
 Ἐλληνοπούλα καὶ μέρα, πῶς ἡ μάχη σὰς ταιριάζει
 Ἀχ! πῶς τ' ἄρματα σὰς πιάνουν τῆς χρυσοῦς μας λευθεριάς.
 Ὑπερήφανος νὰ εἶσαι καὶ μέγας πάντα θείλει;
 Καὶ ποῖ νὰ μὴ σὲ βρίζῃ ὁ ἔθρατος Δισδραῖλης;¹¹
 Πάρτε σὲ δειρὸ σας, στὴ σπονδὴ καὶ στὰ παιχνίδια
 Τῆ χρυσῆ μας Ἱστορία, τ' ἀκηλιθώτα λεπίδια.
 Ἀθήνησιν, Ἰούλιος 1879.

Ε. Κ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ.

10 Κλέπτας ἀνόμαζον τοὺς πρὸ τῆς ἐπανάστασεως ἀριμανεῖους ἄνδρας, αἵτινες μὴ ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν
 τυρκερικὴν ζυγὸν ἀπάρχοντο εἰς τὰ ἔρη διὰ νὰ ζήσουν βίον εὐλεύθερον καὶ νὰ καταπολεμοῦν τοὺς δυνάστες τῶν
 πόλεων.—11 Ὁ νῦν πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, Ἰσραηλῖτης τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τοὺς ὄθους τοῖς ὀθωμανοῖς.

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ

Ὁ Κριτόβουλος Εὐθαρείδης ἦτο ἐξεκκο-
 στός εἰς τὸ χωρίον του διὰ τὴν γενναϊότη-
 τα, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν δύνειν
 του. Μόλις ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ἀλλ' ἦτο
 τόσο ὑψηλὸς καὶ τόσο δυνατῆς κρέσεως,
 ὥστε τίποτε δὲν τοῦ ἐφάνετο πολὺ δύσκολ-
 ον. Ἐπεὶ δὲ πάντοτε ἦτο εὐθυμὸς καὶ
 πρῆθυμος, νὰ διασκεδάσῃ, χωρὶς ὄμως νὰ
 προξενῇ κακόν, πάντες τὸν ἠγάπων, καὶ
 πάντες οἱ φίλοι του ἤρχοντο νὰ τὸν ζητή-
 σουν ἅμα ἤθελον νὰ κάμουν καμμίαν δύ-
 σκολον ἐπιχείρησιν:

Μόνον ὁ Κριτόβουλος ἐτόλμα νὰ ἀναβῆ
 εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου δένδρου
 τοῦ τόσο λεπτοῦ, διὰ νὰ ἀποσπᾶσῃ τὸν
 αἶτον τοῦ μικροῦ Εὐθυμίου.—Μόνον ἐκεῖνος
 ἤθελε βροθῆ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ σώσῃ
 τὸν κύνα τῆς Πολυζένης ὁ ὁποῖος ἐκινδύ-
 νευε νὰ πνιγῇ.—Οὐδεὶς ἄλλος εἶχε τὴν

τόλμην νὰ συλλαμβάνῃ ἀπὸ τοῦ τραχήλου
 τὸν λυσσώδη κύνα τοῦ κρεωπώλου, καθ' ἣν
 στιγμὴν ἐπετίθετο κατὰ μιᾶς δυστυχοῦς
 χαλῆς ἐπαίτιδος....

Ἐὰν ἠθέλομεν νὰ διηγηθῶμεν ὅλας τὰς
 πράξεις αἵτινες ἐπροκάλλουν τὸν γενικὸν θαυ-
 μασιῶν, καὶ αἵτινες ἀπέδεικνυν ὅτι ὁ Κρι-
 τόβουλος Εὐθαρείδης ἦτο γενναϊότατος παι-
 διον, τὸ ὅποιον μετεγειρίζετο τὰς δυνάμεις
 του καὶ τὴν ἰκανότητά του διὰ τὸ καλόν,
 οὐδέποτε δὲ διὰ τὸ κακόν, δὲν θὰ μᾶς ἤρ-
 κει ὀλίγος χρόνος.

Εἰς ἀπόστασιν ἡμισεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ χω-
 ρίου του ὑπῆρχεν ὠραῖον κτήμα περικυκλού-
 μενον ὑπὸ παχέας τοίχου. Ἐν τῇ μέσῃ τοῦ
 κτήματος τούτου ὑπῆρχεν οἰκία ἐξοχικὴ, πέ-
 ριξ δὲ αὐτῆς ἦσαν ἄλση, λειβάδια, ἀνθῶνες,
 κήποι, καὶ δειροκομεία παράγοντα τοὺς
 ὠραιότερους καρποὺς. Περιττὸν εἶνε νὰ εἴ-
 πωμεν ὅτι τὰ δειροκομεία ταῦτα πρὸ πάν-

των εθαύμαζον οι παίδες; τοῦ χωρίου, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀπωρικῶν πύχαρ-
στούντο πᾶρά πολὺ νὰ περιφέρωνται κύκλω
τοῦ κτήματος διὰ νὰ θαυμάζωσι, καθὼς ἐ-
λεγον, τὰ ὄρατα ἐκεῖνα ὀπωρικά.

Ἦτο ἰούnius μὴν· οἱ κέρασοι ἦσαν λαμ-
προπρεπεῖς, καὶ τὰ πτηνὰ ἐτέρποντο τρα-
γανίζοντα τοὺς γλυκῆς καρπούς. Ὁ κύριος
τοῦ κτήματος δὲν ἐπέτρεπε νὰ φονεύωσι
οὔτε νὰ φοβίζωσι τοὺς μικροὺς αὐτοὺς πτε-
ρωτοὺς ψάλτας. Αἱ φωλεαὶ τῶν ἐπτόλιζον
τὰ πυκνόφυλλα δένδρα. Ἐτρέφοντο μὲ τοὺς
καλλιτέρευς καρπούς καὶ ἐξεδήλουν τὴν εὐ-
γνωμοσύνην τῶν διὰ τῶν μαγευτικῶν ἀ-
σμάτων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν πτηνῶν καὶ ἄλλοι ἤθε-
λον νὰ τρώγωσι κέρασια, καὶ πολλάκις, ὁ-
πότεν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀνελάμ-
βανον τὴν δροσερὰν ζωηρότητά των, πολλὰ
παῖδια ἐστρεφον βλέμματα ἐπιθυμίας πρὸς
ἐκεῖνα τὸ μέρος, καὶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ κα-
τεμέτρων τὸ ὕψος τοῦ τοίχου ὁ ὁποῖος πε-
ρικεύκλου τὸ ὄρατον κτήμα.

Ἐστρεφάν τινα τὰ παῖδια εἶχον παίξει
εἰς ἓνα δημόσιον τόπον, ὀλίγον ἀπέχοντα
ἀπ' ἐκεί· ὁ Κριτόβουλος ἦτο, ὡς πάντοτε, ὁ
ἀρχηγὸς των, καὶ τὸ παιγνίδιον τοῦ εἶχε δά-
σει ὕψος τι εὐθύμον καὶ δραστήριον τὸ ὁποῖον
καθίστα τὴν ὄψιν του εὐχάριστον.

— Αἱ! πόσον διψᾷ! ἐρώναζεν ὁ Κωστῆς
Γαστερόπουλος, ὁ μεγαλύτερος τῶν παίδων.
Πῶς! καὶ σεῖς ὄλοι δὲν ἐσκάσατε ἀπὸ τὴν
δίψαν;

— Βεβαίωτατά! ἐρώναζεν ὁ Ἀντώνιος,
ἓνας ἀνθρωπίσκος μὲ ἄνοστον ξανθὴν κόμην.
Ὅτι θέλεις ἐδίδον ἐὰν εἶχον μίαν χεράδα
ἀπ' αὐτὰ τὰ ὄρατα κέρασια!

— Εἶνε κρῖμα! νὰ τὰ τρώγουν τὰ πτηνὰ!
ἐρώναζεν ὁ Κοσμᾶς. Τί πειράζει νὰ κόψω-
μεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγα;

— Σιωπὴ! ἐρώναζεν ὁ Κριτόβουλος Εὐ-
θαροῖδης. Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ ὀμιλῆτε τοιου-
τότρόπως; Ἐμπρός, ἐπιστρέφωμεν εἰς τὰς
οἰκίας μας· εἶνε ὄρα νὰ φάγωμεν. Βλέπετε
ὅτι ὁ ἥλιος πλησιάζει νὰ δύσῃ.

— Ὅριστε μας! καὶ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ
ὀμιλῶμεν περὶ οἰουδήποτε πράγματος θέλο-

μεν; εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἐὰν θὰ μᾶς
ἐμποδίσῃς σὺ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῶμεν αὐτὰ
τὰ κέρασια καὶ νὰ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῶν
ὅσον μᾶς ἀρέσκει.

— Δὲν λέγω ὅτι εἶναι κακὸν νὰ ὀμιλῶ-
μεν περὶ αὐτῶν, ἀπήντησεν ἡσύχιος ὁ Κρι-
τόβουλος, ἀλλ' εἶνε κακὸν νὰ ἐπιθυμῶμεν
ὅ,τι δὲν μᾶς ἀντίκει.

— Καλὸν ἢ κακὸν, ἐγὼ ἤξεύρω ὅτι μοῦ
ἀρέσκουν πᾶρά πολὺ, καὶ βεβαίως, ἐὰν ὁ
τοίχος αὐτὸς δὲν ἦτο τόσο ὕψηλος, χωρὶς
ἄλλο μετ' ὀλίγον θὰ ἐγέμιζον τὸ κακέτονον
μου, καὶ ἂς ἔλεγεν ὅ,τι ἤθελεν ὁ κύριος Κρι-
τόβουλος Εὐθαροῖδης, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος ὑ-
πακλίνων εἰρωνικῶς.

— Ὡ! εἶνε βέβαιον ὅτι εἶνε πολὺ ὕψη-
λὸς ὁ τοίχος διὰ σέ, εἶπε γελῶν ὁ Κοσμᾶς,
ἀλλὰ διὰ τὸν Κριτόβουλον εἶνε παιγνιδάκι·
δὲν εἶνε ἀληθές; δὲν ἤθελες πιδῆσαι ὡς
πτηνὸν ἐκεῖ ἐπάνω, Κριτόβουλε;

— Δὲν ἔχω καθόλου εἰς τὸν νοῦν μου νὰ
τὸ δοκιμάσω, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Κριτό-
βουλος. Δοιπόν, θὰ ἔλθῃτε νὰ φύγωμεν;

— Καθήμενε, Εὐθαροῖδη, μὴ εἶσαι κακό-
παιδο· δὲν θὰ σοῦ κοστίσῃ τίποτε νὰ μᾶς
εὐχαριστήσῃς ὄλους, εἶπεν ὁ Κωστῆς Γαστε-
ρόπουλος· εἰςθεῖς ὅτι ὄλοι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ
κτήματος τρώγουν τῶρα, διότι ἐτήμανεν
ἤδη ὁ κῶδων, καὶ ἔπειτα εἶνε τόσοι καρποὶ
ὥστε οὐδένας θὰ ἐνοήσουν τοῦς κλαπέν-
τας. Ἐλθέ, ἐγὼ σοῦ κάμνω σκάλα καὶ πρὶν
μετρήσωμεν εἰς τὰ ἑκατὸ θὰ δυνήθωμεν ὄλοι
νὰ ἔχωμεν κέρασια.

Ὁ Κριτόβουλος τὸν παρετήρησεν ἀσκαρ-
δαμυκτὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κωστῆ, μάθε ὅτι, καὶ ἐνός ποδὸς ὕψος
ἐὰν εἶχεν αὐτὸς ὁ τοίχος, θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ
δι' ἐμέ· διότι οὐδέποτε θὰ διέλθω φραγμὸν,
ὅσον εὐκολον καὶ ἂν μοι εἶνε τοῦτο, ἀνεὶ
τῆς ἀδειας τοῦ ἰδιοκτῆτου. Ἐπίσης, δέ, εἶπε
παρατηρῶν αὐτοὺς μὲ βλέμμα ἀποφασιστι-
κόν, εἰς οὐδένα ἐξ ὑμῶν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γί-
νῃ κλέπτῃς· καὶ μάθετε καλῶς ὅτι, ἐὰν
πληροφορηθῶ ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἐκόψα-
τε ξένους καρπούς, δὲν θέλω νὰ ὀνομάζω-
μαι Κριτόβουλος Εὐθαροῖδης, ἐὰν δὲν σᾶς
μαρτυρήσω εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος.

Ὁ Κριτόβουλος περιέφερε τοὺς ἀδελφούς του ἐπὶ μονοτρόχου ἀμαξίου.

— Ὅχι δά! εἶπεν ὁ Κωστῆς μετὰ πε-
ριφρονήσεως, τοῦτο ἔλειπεν ἀκόμ' μῆπως
θέλεις νὰ γίνῃς κατὰσκοπος;

Ὁ Κριτόβουλος ἔγεινε κατακόκκινος, ἀλλ'
ἀπήντησε μὲ ἀταραξίαν:

— Γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἰμαι
σπερμολόγος· ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφέρω βε-
βαίως νὰ γενῆτε κλέπται, ἐν γνώσει μου.

Καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στή-
θους τοῦ ὁ Κριτόβουλος τοὺς παρετήρει μὲ
σταθερὸν βλέμμα. Ὁ δὲ Κωστῆς λαβὼν ὕψος
ἀπειλητικὸν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Κριτόβου-
λον καὶ τῷ λέγει μετ' ἔργης:

— Δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια! Ἴδού,
κύριε ἠθικολόγε, σοὶ προτείνω δύο πράγμα-
τα, διὰ νὰ πράξῃς τὸ ἐν; ἢ νὰ πιδῆσῃς

ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ νὰ μᾶς φέρῃς ὅ,τι σοὶ ἐζητήσαμεν, ἢ νὰ τραβήξῃς διὰ τὸ σπῆτι σου καὶ νὰ μὴ εἴπῃς οὐδὲ γού!

— Οὔτε τὸ ἐν θὰ πράξω οὔτε τὸ ἄλλο. Δὲν θὰ σὰς βοηθήσω βεβαίως νὰ κλέψῃτε τὰ ὀπωρικά, ἀλλ' οὔτε θὰ φύγω, εἴν και σεῖς δὲν ἀναχωρήσετε.

Ἡ Κωστή; ἐξέβαλε φωνὴν λύσεως καὶ ἐφάρμισε διὰ νὰ γρονθοκοπήσῃ τὸν Κριτόβουλον. Ἀλλ' οὗτος παρεμέρισε μὲ ἐν ἐλαφρὸν πτόημα, καὶ, πρὶν ἢ ὁ ἕτερος προφθάσῃ νὰ ἐφορμήσῃ ἐκ νέου, κραυγὴ τρόμου, παραχθῆτα ὑπὸ τῶν ἄλλων παιδῶν, τὸν ἠνάγκασε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πλαγίως, καὶ εἶδε. . . . τί νομίζετε;

Ἐνῶ ἐγίνοντο αὐταὶ αἱ ἐριδες, τὰ παιδία δὲν εἶχον ἀκούσει ὅτι μία σκᾶλα εἶχε τοποθετηθῆ ὀπίσθεν τοῦ τοίχου κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν φασερὰν στιγμὴν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ὤμοι ἐνός ἀνθρώπου ἐφάνησαν ἀνωθεν τοῦ τοίχου καὶ ἡ γνωστὴ φωνὴ τοῦ ἀρχικηπουροῦ ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Ἄ! βραμιόπαιδα, ἐνομίζετε ὅτι ἤμην εἰς τὸ τραπέζι! Πολύ καλά, εἰσθε λοιπὸν μία καλὴ συμμορία! Σὰς γνωρίζω τώρα! Καὶ σύ, Κωστή, εἶσαι πολὺ ἀνανδρὸς νὰ θέλῃς νὰ κτυπήσῃς παῖδα μικρότερόν σου διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν θέλει νὰ συμμερισθῇ τὰς ἀτιμίας σου! Καὶ σεῖς; οἱ ἄλλοι ἠθέλατε τὸν ἀφήσει νὰ φονευθῇ χωρὶς ποσῶς νὰ ἀνησυχῆσθε! Πολὺ ὠραία! Κρημνίσθητε γρήγορα! καὶ νὰ μὴ σὰς ἐπανίδω πλέον ἐδῶ πλησίον. Ναί, ὅλοι φύγετε, ἐκτὸς τοῦ Κριτόβουλου, θέλω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Οἱ κατεργαροὶ δὲν ἐπερίμεναν νὰ τὸ ἀκούσουν καὶ δευτέραν φοράν τὸ ἐμάζευσαν στὰ πόδια ἐρωτώντες ἀλλήλους εἴν δὲν τὴν ἐγλύττωσαν πολὺ εὐθυσά.

— Παρίμενέ με ὀλίγον, εἶπεν ὁ κηπουρὸς εἰς τὸν Κριτόβουλον, ἔφθασα ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς.

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον ἐπανήλθε φέρων κάλαθον γεμάτον ἀπὸ τὰ ὠραιότερα κεράσια καὶ τὰ ἐδωσεν εἰς τὸν Κριτόβουλον λέγων:

— Δυστυχῶς δὲν εὐρίσκονται πολλὰ παιδία διὰ τίμα καθὼς σύ. Θὰ εἴπω εἰς τὸν κύ-

ρίον μου ὅ,τι ἔχαμες καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ σὲ ἰδῇ.

Ἡ Κριτόβουλος εὐχαριστήσῃ τὸν κηπουρὸν καὶ ἀπήλθε λίαν εὐχαριστημένος. Οὐδέποτε τὰ κεράσια τοῦ εἶχον φανεῖ τόσο καλὰ ἀλλὰ δὲν τὰ ἐφαγε μόνος, ἀπ' ἐναντίας, τὰ ἔφερα πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ τὸ ἔσπερας διεσκέδασε πολὺ μὲ τὸν μικρὸν τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν μικρὰν τοῦ ἀδελφῆν, τοῦ; ὁποῖους ἀλληλοδιαδόχως περιέφερον ἐντὸς μονοτόχου ἀμαξίου καὶ οἱ ὅποιοι, τραγοντες κεράσια, ἐδίδον καὶ πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ δραστήσῃ, καθὼς ἔλεγον, τὸν εὐγενῆ ἵππον των.

Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ἕως ἐδῶ. Τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος τοῦ κτήματος ἐπορεύθη αὐτοπροσώπως εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ πατρὸς; Εὐθαρσίδου, καὶ ἀφοῦ ὁμιλήσεν ὀλίγον μετὰ τῶν γονέων τοῦ Κριτόβουλου, τοῖς ἐπρότεινε νὰ λάβῃ τὸν υἱὸν των εἰς τοὺς κήπους του κατ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῶν παύσεων καὶ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν τέχνην τοῦ κηπουροῦ, συνάμα δὲ νὰ τοῦ διδῇ ἀμέτῳ; καλὸν μισθόν.

— Εἶται ἀκόμη ὀλίγον μικρὸς, εἶπε πρὸς τὸν Κριτόβουλον, ἀλλ' εἶσαι δυνατὸς καὶ τοῦτο θὰ συντελεθῇ νὰ μάθῃς τὸ ἐπάγγελμα σου πολὺ ταχύτερον. Εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεῖς σου, τέκνον μου, αἴτινες σὲ ἀνέβρυσαν μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, διότι τοῦτο εἶνε τὸ ἀσφαλὲς μέσον νὰ γίνῃ τις εὐτυχῆς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Ο ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἡ Φωκίαν ἦτο δεκαετὴς παιδίον καὶ ἡγάπα ν' ἀκολουθῇ τὸν πατέρα του εἰς μακρυνούς περιπάτους καὶ νὰ παρατηρῇ μὲ περιέργειαν τὰ βουνά, τὰς πεδιάδας, τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τὰς πεταλοῦδας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπῆντα κατ' ὁδόν, περὶ πάντων δὲ τούτων ἀπέτεινε πρὸς τὸν πατέρα του διαφόρους ἐρωτήσεις.

Μίαν τῶν ἡμερῶν περιπατῶν μὲ τὸν πατέρα του εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, πλησίον τοῦ ὁποῖου ἔκειτο ἡ πατρὶς του,

εἶδεν ἐπὶ μικροῦ τινος ὑψώματος ἓνα σταυρὸν μαρμαρίνον.

«Τί εἶναι, πάτερ, ὁ σταυρὸς οὗτος;» ἠρώτησεν ὁ Φωκίαν. «Ὅταν, παιδί μου, οἱ πατέρες μας ἐπολέμουσαν κατὰ τῶν Τούρκων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, ἐδῶ εἰς ταύτην τὴν θέσιν, συνεκροτήθη μεγάλη μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἰδιοὶ μας, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν γενναῖον Νικήταν, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἔχθρους; περὶ τὸ τέλος ὅμως τῆς μάχης ὁ ἀνδρείος Νικήτας καταδιώκων τοὺς ἔχθρους; καὶ προκορευόμενος ἔπεσε νεκρὸς ἐνταῦθα ὑπὸ βολῆς; ἔχθρου. Οἱ δὲ συμπολιταὶ καὶ συμπολιμιστοὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἔστησαν μετὰ ταῦτα τὸν μαρμαρίνον τοῦτον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἐφονεύθη. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ σταυροῦ εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντος γενναίου Νικήτα. Οὕτω, τέκνον μου, προσέθηκεν ὁ πατήρ, οἱ ἐπιζώντες καὶ οἱ μεταγενέστεροι τιμῶσι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους ἀποθνήσκοντας.»

Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησεν τὸν περιπάτον ὁ δὲ Φωκίαν κατ' ὁδὸν ἐκοψε κλάδους μυρσίνης καὶ συνέλεξεν ἄνθη τινὰ ἄγρια; ὅτε δὲ ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς χλόης, διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν, ὁ Φωκίαν ἐπέλεξε στέφανον ἐκ τῶν κλάδων τῆς μυρσίνης καὶ τῶν ἀνθῶν, καὶ ἐνῶ ἐπιστρέφοντες διήλθον πάλιν πλησίον τοῦ μαρμαρίνου σταυροῦ, ἀνῆρτησε τὸν ὠραῖον τοῦτον στέφανον ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ πατήρ του ἐπήνεσε τὸν Φωκίαν διὰ τὴν πράξιν του. Β. ΣΚΟΡΔΕΛΗΓ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

Υ΄. ΡΕΑ (ΚΥΒΡΑΗ).

Βλέπει αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν καθημένην, τὴν σεμνότερα ἐνδεδυμένην καὶ ἀπλοῦστατα, ἀνευ πολυτελείας καὶ ἀνευ τῶν περιττῶν φορτωμάτων τὰ ὁποῖα φέρουν πολλὰ ἀπὸ τὰς κυρίας τῶν χρόνων μας ἄτε ἀποβλέπουσαι μόνον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν καλλωπισμὸν; θὰ ἀπορήσῃς βέβαια ὅταν μάθῃς ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὰς θεάς, διότι εἶναι μήτηρ ὅλων τῶν θεῶν τῆς πρώτης τάξεως, λεγομένη διὰ τοῦτο καὶ Μεγάλη μήτηρ. *Ε!

βέβαια δικαία εἶναι ἡ ἐκπληξίς σου εἴν ἀποβλέψῃ τις εἰς τὴν μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν πολυτελείαν ἢ ὁποῖα κατέλαβεν ὅλους μας πρὸ τινος, χωρὶς νὰ συλλογισώμεθα ἄν ὅλοι δυνάμεθα νὰ ἐκπληρώσωμεν ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ λεγομένου συρμοῦ, τῆς καταστροφῆς αὐτῆς πολλῶν οικογενειῶν, ἀνευ στερησεως καὶ αὐτῶν πολλῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Ἐκείνη λοιπὸν ἡ σεμνὴ ἢ τὸν Κρόνον προσβλέπουσα εἶνε ἡ σύζυγός του ἡ Ρέα, θεὰ ἔχουσα τὴν ἐπιβλεψὴν τῆς γῆς μας, ὅπου, ὡς εἶδες, εἶχεν ἐξορισθῆ ὁ σύζυγός της. Εἶνε αὐτὴ ἡ κατορθώσασα νὰ ὑπεξαιρέσῃ ἐν ἀπὸ τὰ τέκνα ἀπὸ τοῦ καταβροχθισμοῦ, καὶ γενομένη ἀφάρμη δυστυχίας εἰς τὸν Κρόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐημερίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς γεωργίας.

Ἡ Ρέα.

Ἡ Ρέα, ἄν καὶ θεὰ, φαίνεται ὅτι εἶχε βάλῃ ἔς τὸ μάτι εὐτυχῆ τινὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, νέον ἀξιόλογον ἀπὸ τὴν Φρυγίαν; δὲν εἰσεύρει ὅμως κανεὶς νὰ μᾶς εἴπῃ πότε τῆς ἐδόσε τὸ δόρυ τῆς κοκκῶνας Ρέας, πρὶν ἢ δηλ. συζευθῆ μετὰ τοῦ Κρόνου ὅταν ἦτο νέα, ἢ ἀφ' οὗ ἡ μοῖρα συνέδεσεν αὐτοῦς. Φαίνεται μᾶλλον ὅτι θέλουσα ἴσως νὰ διασκεδάσῃ καὶ αὐτὴ ὀλίγον, ὅταν ὁ ἀγαπητὸς της ἐφυγεν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ἔκαμεν ἐκδρομὴν τινὰ μέχρι τῆς γῆς, ὅπου

ἐπισκεφθεῖσα διάφορα μέρη ἔτυχε νὰ περᾶ τῆ καὶ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν, ὅπου ἴσως διέμεινε περισσότερο ἀπ' οὐ εἶρε περισσότερο διασκεδάσει τῆς ἐπὶ τῷ χωρισμῷ ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς λύπης. Ἄς μὴ τὴν ἀδικώμεν ὅμως τὴν γυναῖκα, διότι δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ἐξέλεξεν ὡς τόπον ἀναπαύσεως τὴν Φρυγίαν, βαρυνθεῖσα νὰ ζητῇ τὸν ἀγνώστου εἰς αὐτὴν διαμονῆς Κρόνον τῆς. Ὅπως δὲ ἦποτε ἐκεῖ συνήντησε τὸν νέον, ὃν ἀνετράμειν, τὸν Ἄτυον, ὁ ὅποιος ἐκπλησσομένος πῶς μία θεὰ ἐπεζήτηε τὴν φιλίαν του καὶ φοβούμενος ἴσως τὴν θείαν ὀργὴν, ἀπέφυγεν αὐτὴν, ἀπ' οὐ μάλιστα τὰ θέληγτρα νύμφης τινὸς τὸν εἶχον δεσμεύει. Ἡ ἀδιαφορία τοῦ νέου ἐκίνησε τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν ὀργὴν τῆς Ῥέας ἣτις ἔπνεεν ἐκδίκειαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐζήτηε καιρὸν ἵνα τὸν τιμωρήσῃ. Μανθάνει ὅτι ὅλη ἡ τύχη, ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἀγαπητῆς τοῦ Ἄτυου ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν δένδρου τινὸς ἐν τῇ αὐλῇ τῆς, καὶ κατορθώσασα νὰ ἀποξήρανῇ αὐτό, φονεύει τὴν νύμφην. Ἀλλὰ μήπως ἐπέτυχεν καὶ τότε τοῦ σκοποῦ τῆς; Δὲν ἔκαμε τίποτε τὴν κακίαν τῆς μόνον ἐδείξε καὶ τίποτε περισσότερο; διότι ὁ καυμένος ὁ Ἄτυος μάλισ εἶδε τοιοῦτόν τι, τὰ ἔχασε, ἐτρελλάθη ἀπὸ τὴ λύπη του, ἐπῆρε τὰ βουναῖα, ἐτίησε τὰ δῶσα τῶν ἐμνατίων του, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ τὸν μεγάλο, δὲν εἰξεύρω με ποιὸν τρόπο, ἐσκοτώθη μόνος του. Ἀπ' οὐ ἔγεινε τὰ κακὰ ἐγενήθη εὐσπλαγχνία πρὸς αὐτὸν ἀπὸ μέρους τῆς Ῥέας, καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν βλέπῃ πάντοτε, ὑπ' ὁποιαδήποτε μορφήν, μετὰ τὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν ὡς θεὰ εἶχε, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς Πίτυν (κουκουναριὰ), καὶ ἀπὸ τότε αὐτὸ τὸ δένδρον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς αὐτὴν, φούμενον εἰς τὰ ἔρρημα μέρη συνήθως, ὅπου καὶ ὁ Ἄτυος ἐζήτησεν ἀνακούφισιν τῆς θλίψεώς του.

Ὅτὰ τὴν ἰδῆς πάντοτε καθημένην εἰς δῆλωσιν τῆς στερεότητος τῆς γῆς. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς κάλυμμα τειχισμα με πύργους καὶ ἐπάλξεις, ὡς βλέπει, διότι ἀπὸ αὐτὴν ἐδιδάχθησαν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀχύρωσιν τῶν πόλεων διὰ τείχους. Ἔχει συ-

νήθως εἰς τὴν ἀριστερὰν κύμβαλον (γτέφι), πρὸς τὸν ἦχον τοῦ ὁποίου χορεύουν αἱ πλῆσιον τῆς εἰκονιζόμενοι ἄνθρωποι μετὰ παραδάξων κινήσεων καὶ συστροφῶν μαγικῶν τοῦ σώματος· οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶνε δέκα τὸν ἀριθμὸν, ὀνομάζονται δάκτυλοι, Γάλλοι, Κορύβαντες, Κούρτες καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἱερατικὴν τῆς τάξιν. Ἡ κλεῖς, ἣν κρατεῖ συνήθως, σημαίνει ὅτι ἡ γῆ ἀνοίγει τοὺς κόλπους τῆς, ἀφθονα τὰ πάντα παρέχουσα, εἰς τὰ ἐπ' αὐτῆς ὄντα. Ἐμβλημα αὐτῆς αὐσιώδες· εἶνε καὶ ὁ λέων, διὸ φλίνονται παρ' αὐτὴν πολλάκις τοιοῦτοι, ἢ σύρεται ἐν ἀμικτι ὑπὸ δύο ἢ τεσσάρων λεόντων.

Παραστάσεις ὥραιας τῆς θεᾶς ταύτης δύνασαι νὰ ἴδῃς ἐκ μαρμάρου εἰς διάφορον μέγεθος εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, τὸ ἐν τῷ Βασιλικῷ, καὶ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλ' ἐφθαρμέναις μᾶλλον ταύτας.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥέας δύνασαι ἄξι· ὀλίγον νὰ ἀφεληθῆς ἐάν προσέξῃς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Τὸ ὕφος αὐτῆς πρῶτον, καὶ ἡ ὅλη ἐξωτερικὴ παράστασις· σὲ διδάτκει νὰ ἀγαπᾷς τὴν σεμνότητα καὶ κοσμιότητα, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ ὠμίλησα· ἐπειτα ἡ ἐκ μέρους αὐτῆς μετάδοσις τῶν γνώσεων τῆς ἀνδρῶσεως τειχῶν, ὅπως ἡ πρόθυμος ἐκ μέρους τοῦ συζύγου τῆς διδασκαλία τῆς ἐπιμελείας τῆς γῆς, διδάσκει πῶς μετὰ προθυμίας πρέπει νὰ μεταδίδῃς τὰς γνώσεις σου εἰς τοὺς ἄλλους καὶ πρὸς ἰδίαν καὶ πρὸς τὴν τοῦ πλησίον ὠφέλειαν καὶ παρδειγματισμὸν. Τὸ δὲ μεγαλειότερον πάντων, τὸ πάθημα τοῦ καυμένου τοῦ Ἄτυου, σοῦ δεικνύει πῶς πρέπει νὰ ἀποφεύγῃς τὸ φοβερὸν τοῦ φθόνου, τῆς ζηλοτυπίας πάθος, τὸ ὅποιον πολλάκις εἰς οὐδὲν ἄλλο φέρει εἰμὴ εἰς καταστροφὴν τελείαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς ζηλοτυπίας σου, μαρμαρῶν δὲ καὶ τύψιν σφοδρὰν τῆς συνειδήσεως σοῦ τοῦ ἀμαρτήσαντος, ἣτις τύψις εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ γεννήσῃ τὴν μετάνοιαν ὅπως ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ῥέας· ἀλλὰ ἦτο πλέον ἀργά. Διὸ ὅταν εἶνε καιρὸς.

Κάνε τὸ καλὸ καὶ βίξ' το' εἰς τὸ γαλῶ. JAK. X. A.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩΝ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ἦτο νεαρὸς καὶ δραστηριότατος βασιλεὺς, ἠρακίος, γενναῖος, καὶ ὁ ἐνοσξώτερος τῶν ἡγεμόνων. Μετὰ δωδεκαετῆ λαμπρὰν βασιλείαν ἀσθενήσας διότι ἐλούσθη θερμὸς ὢν εἰς τὸν Κνίδιον ποταμὸν, ἀπέθανεν εἰς

ἡλικίαν τριάκοντα δύο ἐτῶν. Εὐθύς ἅμα ἐγένετο βασιλεὺς ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας καὶ ἐνίκησε τοὺς Πέρσας πλησίον τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ. Μετὰ τὴν μάχην ταύτην ὁ ἦρωρ ἐπεσκέφθη τοὺς πληγωμένους στρατιώτας του, καὶ ἐσπεριοιήθη τὰς χεῖρας

καὶ τὰ ἄρματα τῶν ἀποθνήσκοντων. Μετὰ ταῦτα ἐπύθην ἕλλη φοβερά μάχη εἰς τὴν πλησίον τῆς Ἰσοῦ πεδιάδα, ἣτις ἔκειτο παρά τὴν θάλασσαν. Οἱ φονευθέντες ἦσαν ἀναριθμητοί. Ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ τὸ βασίλειόν του κατετράφη. Κατόπιν ὁ Ἀλέξανδρος κατέλαβε τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν πόλιν Τύρον, ἡ ὁποία ἦτο τὸ Λονδῖνον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ Τύρος ἔκειτο ἐπὶ μιᾷ νήστου, ἀπεχούσης ἡμισυ μίλιον ἀπὸ τῆς παραλίας. Μετὰ ἐπτάμηνον πολιορκίαν ἐπέσειν ἡ Τύρος; καὶ οὐκ ἔτι χιλιάδες ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ἐπορεύθησαν! Ἐκτὸς τούτων, τριάκοντα χιλιάδες ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι. Ἐπειτα ὁ κατακτητὴς ἐπορεύθη κατὰ τῆς Ἰερουσαλήμ. Ἦτο ἐξοργισμένος κατὰ τῶν κατοίκων τῆς, διότι εἶχον ἀρνήσῃ τὸν βοηθῶσι καλεῖτο διὰ τοῦτο τὸν ταπεινότητος. Ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι, αὐτίνας ἐγνωρίζον τὰ ἐλατήρια τῆς καρδίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετέτραψαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ εἰς ἀγαθότητα κατὰ τὸν εἶη; τρόπον: Ὁ ἀρχιερεὺς Ἰαθδοῦ; κατὰ νουθεσίαν τοῦ Θεοῦ ἐστόλισε τὴν πόλιν με στεφάνους καὶ ἀνθη, καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως. Κατὰ συμβουλήν δὲ αὐτοῦ ὁ λαὸς ὅλος ἐνεδύθη λευκὰ ἐνδύματα, καὶ οἱ ἱερεῖς; ἐφόρεσαν τὰς στολὰς τῶν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐξήλθον πάντες ἐν πομπῇ, διὰ τὸ ὑποδεχέσθαι τὸν φοβερὸν ἐκείνον στρατιώτην, ὅστις μετὰ τὸσαυτῆς ταχύτητος κατέετα τὸν κόσμον. Ἀμα ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε τὸ πλῆθος λευκοενδεδυμένον καὶ τοὺς ἱερεῖς; ἐν στολῇ, τὸν δὲ ἀρχιερέα περιβεβλημένον τὴν πορφυράν του, καὶ φέροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν μίτραν, εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος; τῆς ὁποίας ἦτο προσκεκολλημένον χρυσοὺς πλάξ φέρουσα ἐγκεχαράγμενον τὸ Ἄγιον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐκμαρτίστε τὸν ἀρχιερέα καὶ προσκύνησε τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅτε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἠρωτήθη διατί ἐπρωττε τοῦτο, ἀπάντησε: «Δὲν προσκυνῶ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος ἐκαμεν αὐτὸν ἀρχιερέα. Ὅτε ἐσχεπτόμην πῶς νὰ κατακτήσω τὴν Ἀσίαν, εἶδον αὐτὸν τὸν ἴδιον ἄνθρωπον εἰς τὸ δειρὸν μου. Μοι εἶπε τίμη τρόπον νὰ διέλθω τὴν θάλασσαν ἀρόβως, καὶ μοι ὑπεσχεθῆ ὅτι ὁ Θεὸς; ἤθελεν ὁδηγή-

σει τὸν στρατόν μου καὶ βοηθήσει με νὰ νικήσω τοὺς Πέρσας.» Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος προσέφερε τὴν δεξιὰν χεῖρά του πρὸς τὸν ἀρχιερέα καὶ εἰσηθήεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπεσκέσθη τὸν Ναόν, ἔνθα προσέφερε θυσίαν. Ὅτε δὲ εἶδεν πρὸς αὐτὸν τὴν Βίβλον τοῦ Δαυιδ, ἐξεπλάγη ἀναγούς ἐν τῷ ὄργῳ κεφαλῶν περὶ τινος τράγου ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ θυσμῶν, καὶ νὰ καταδιώξῃ ἓνα κριόν, νὰ τοῦ θράσῃ τὰ δύο κέρατα, νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸν καταπατήσῃ. Ὁ τράγος δὲ οὗτος ἦτο αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρος, ὁ δὲ κριὸς μὲ τὰ δύο κέρατα ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Μιδίας καὶ Περσίας τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε νικήσει. Τὸ ὄργῳ τούτου κεφάλαιον τοῦ Δαυιδ, τὸ ὁποῖον προέλεγε μέλλοντα πράγματα, ἐξέπληξε καὶ εὐχαρίστησε μεγάλως τὸν κατακτητὴν Ἀλέξανδρον, ὅστις διὰ τοῦτο ἔδωκε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους; πᾶν ὅ, τι ἐπεθύμουν, καὶ κατέστησε τὴν πόλιν τῶν εὐτυχιστέρων παρ' ὅσον ἦτο πρὶν τὴν ἐπισκεψῆ. ΣΚΛΟΝΗ, ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΣΑΥΡΑ Σε μιά λαγκαδιά μιά ἡμέρα περπατούσε μιά χερπατωντας, περπατωντας με πολυ κόπο κ' ἀφάνει σ' ἐνα βεμματάκι, ὅπου ἔτρσχαν ὀλίγο, ἀλλὰ καθαρο νεράκι... Ἔστρέψε τὰ πόδια κ' ἔστυψε τὴν κεφαλὴ τῆς στο νερό, νὰ καμαρώσῃ τὴν ἀγγελικὴ μορφή τῆς, ὅταν βλέπῃ μ' ἀπορία, καὶ σκάντσοχονο ἀντίκρου νὰ γυαλλίζεται μὲ βία... Χάχα! χάχα! μωρὲ μούτρο! δὲν πᾶς νὰ κρυπθῆς σ' ἐνα χῶμα ὅπου κάθισ' ἀντικρῦ μου καὶ γυαλλίσει ἀκόμα; Τί κατάστασις πραγμάτων! Ἄνοιγε ἀπ' τὸν καθρέπτη! φύγε τέρας τῶν τερατίων! — Μπά! γρηούλα μὲ καθουκι; καὶ μὲ μούτρα ζακαριμένα! δὲν σ' ἀρῶσει τὸ κορμὶ μου; ἄσχημον ἐδρίσκεισ; ὅπου μὲ ζηλεύουσιν τόσοι; καὶ δὲν ζεύουσιν τοῖς ἀπ' ὄλους νὰ μὲ πρώτοκαμαρώσῃ;

— Βοὺ ὄμορφος!! πωπῶπω! εἰς τὴν γῆνενόσω καὶ τομαῖς νὰ λῆς γιά μένα ἀσχημάτος ἄλλο ζωὸ βέβαια δὲν θ' ἀπαντήσω. καὶ τομαῖς νὰ λῆς γιά μένα πούχω ρόδχα κοκκαλιῖα γυαλιστά καὶ πλουμισμένα; — Σὺ σαι ὄμορφη! πωπῶπω! — ὁ σκάντζοχος εἰς τὴν γῆν κανένα ζωὸν στὴν ἀσχήμια δὲν σοῦ μωρὲ μούτρο γιά καθρέπτη! ποὶς σε βλέπει κ' ἀπ' τὰ γέλοια δὲν τσακίζεται, δὲν πέφτει; — Μπά ἀγκάδια! — Μπά καθουκι; μπά ποδάρια! — "Ελα! χάσου ἀπὸ μπρῶσμου, δὲν βαστώ! — — ἔλα κρύφου στο δρόμο, πηγᾶινε νὰ σκάψῃς, ἔμπα, κ' ἀπὸ πάνω κουκουλώσου!! Κόντευαν ν' ἀλθοῦν στο χέρι, ἀφού ἔβριζον ὅλη ὅταν ἔξαφνα πατίζεται μιά γειτόνισσα γουστέρα ἀπὸ κάτ' ἀπὸ ναν βάτο, — ἀφού, ἀπ' τὴν σύγχυσίν τῆς, εἶχε γίνει ἀνωκατῶ, καὶ τοὺς λέει... Αἴ! γειτόνοι! δὲν ἐντρέπιστε ὀλίγο; δὲν θὰ παύσῃ ὁ καυχᾶς σας; θὰ μὲ κάμετε νὰ δὲν μ'πορῶ εἶδῶ νὰ ζήσω... ἐγὼ θέλω ἡσυχία! θὰ ζημώσω, θὰ σκουπίσω... θὰ κοιμισῶ τὰ παιδιὰ μου, τὰ ἐργόχειρο θὰ πιάσω, ὕστερα θὰ τραγουδῶ, θὰ διαβάσω, θὰ βεμβάσω... δὲν μ'πορῶ φωνάζε νὰ ἔχω. — Ἐσυγχύστηκα! νὰ! τρέμω! θὰ τὰ χάσω, δὲν ἀντέχω!! Δὲν κοττάζει ὁ καθένας στὸν καθρέπτη τὰ δικά τῶν ἀσχήμια του τὴν τόση καὶ τὰ ἐλαττώμα- μόνον ἔβριζει καὶ προσβάλλει, ἐμὲ εἰσάσθε κ' οἱ δυὸ σας, πῦρ' τὸν ἐνα βάρ' τὴν ἄλλη;» ... Τέτοια εἶπεν ἡ γουστέρα, κ' ἐτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅταν τρέχει ἡ χελώνα καὶ με τὸν ἐχθρὸ τῆς σμίειπαν κάτι στο αὐτί τους, καὶ χτυποῦσαν τὰκα, τὰκα τὰ σαγῶν' ἀπ' τὸν ὄργῳ τους. Στῆ στιγμῇ ὄωσαν τὰ χέργια, οἱ ἐχθροὶ ἐγιναν κ' ἔτρεξαν εἰς τὴν γουστέρα νὰ ἐπιθεθοῦν ὄργιλοι... ἀλλὰ βῆμα διαβάτου, τοὺς ἠνάγκασε νὰ πᾶγῃ ὁ καθῆς στο ἴδιό του... Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΑΡΑΦ ΚΑΙ Η ΚΑΜΗΛΟΣ ΑΥΤΟΥ. (Μύθος ἀραβικὸς). Ἦτο μὲν φορᾶ ἕνας μυλωνᾶς ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ γέμμα ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν του διὰ νὰ κοιμηθῆ ὀλίγον. Αἰφνης ὁμοῦς ἀφωπνίσθη ὑπὸ τῆς καμήλου του, ἡ ὁποία ἡμιανόχασα τὴν θύραν, ἣτις ἔκλειε τὴν σκηνήν, τοῦ εἶπεν: «βῆνε πολὺ κρόο ἐδῶ ἔξω, ἀφεντικὸ ἐπίτρεψόν μοι νὰ ἐμβάσω τὰ ἰλάχιον τὴν μύτην μου εἰς τὴν σκηνήν». Ὁ μυλωνᾶς, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄνθρωπος φιλεὺσπλαγχνος, δὲν ἔφερον ἀντίρρητιν, καὶ ἡ βῆς τῆς καμήλου ἐμεινεν ἐντὸς τῆς σκηνῆς. «ὦ! πόσον ψυχρὸς εἶνε ὁ ἀνεμος!» εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ καμήλος στενάχουσα. «Ἄφες με, σε παρακαλῶ, νὰ ἐμβάσω ὀλίγον καὶ τὸν λαιμόν μου». Ἐπειδὴ δὲ ὁ μυλωνᾶς δὲ εἶπε τίποτε ὁ λαιμὸς τῆς καμήλου εἰσέδυεν ἐν τῇ σκηνῇ μετὰ τῆς κεφαλῆς. «Ἄ! πῶς βρέχει! θὰ γίνω μούσκεμα. Δὲν μοῦ κάμνει τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήτῃς νὰ ἐμβάσω καὶ τοὺς ὄμους μου, διὰ νὰ μὴ βρέχωνται;». Καὶ τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογώμεν, με τὰ τοιαῦτα κατῴρωσεν ἡ καμήλος, ὅστε νὰ ἐμβάσῃ ὅλον τὸ σῶμα τῆς ἐντὸς τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ τότε ὁ μυλωνᾶς εὐρέθη εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, διότι ἀληθῶς δὲν ὑπῆρχε μέρος; καὶ διὰ τοὺς δύο. «Γιά νὰ σοῦ εἰπῶ», εἶπεν, «εἰζεύρεις ὁμοῦς ὅτι ἐδῶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χωρήσωμεν καὶ οἱ δύο;» «Ὃ! ἐὰν δὲν σοῦ ἀρέσῃ, ἀπῆντησεν ἡ ἀχάριστος καμήλος, προτιμώτερον εἶνε νὰ ἐξέλθῃς. Ὅσον δι' ἐμὲ, ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλά ἐδῶ μέσα καὶ θὰ μείνω!» Δὲν γνωρίζομεν καλῶς, μικροὶ μου ἀναγνώτται καὶ ἀναγνώττριαι, ὁποῖον εἶνε τὸ τέλος τοῦ μύθου τούτου διὰ τοὺς Ἀραβας, ἀλλ' ὁμοῦς ἐξ ὧν εἶπομεν διναμεθα εὐκόλως; νὰ διδασθῶμεν τὸ ἐξῆς μᾶθημα: — Τὸ ἀμάρτημα καὶ τὰ κακὰ ἐλαττώματα ζητοῦσι, καθὼς ἡ καμήλος αὐτῆ, νὰ εἰσέλθωσι καὶ κατασκηνώσωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ζητοῦσιν εἰρῆ ὀλίγον ὄσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς τὴν δάσωμεν, μετ' ὀλίγον θὰ θελήσωσι περισσοτέραν, μέχρις οὗ τέλος καταλάβωσιν ὅλην τὴν διαθεσίμον θε-

οιν' και τότε δεν ειμεθα πλέον ημεις κύριοι του εαυτού μας, αλλά γινόμεθα δούλοι των παθών και των κακών συνθηκών αι οποια μετά τοσαύτης πουηρίας κατέκτησαν την καρδιαν μας και δεν αφήσαν ουδέ τον ελάχιστον τόπον εν αυτή δια την άρετην, όσον και αν έχωμεν την καλήν θέλησιν να την φιλοζηνήσωμεν.

Μη λοιπόν επιτρέψητέ ποτε εις την κακίαν να θέση εν τή καρδια σας έστω και την αύτην της, διότι δεν θα βραδύνη να ριζώση εντός σας και να σας καταστήση δυστυχεις.

Γ. Β.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ-ΚΑΑΜΜΑ

Δεν ξέρω, μερικά παιδιά—
Κακή δεν έχουν δα καρδιά,
Μόν' θέλουν να γελούν.
Και μέσ' 'σ τ'ά γελοια τ'ά πολλά,
Του κόσμου όλα τ'ά καλά
Θαρουν πώς θε να 'βρουν.

Μά, σ'αν πατάμενο πουλί
Φεύγει τ'ό γελοιο και θολή
'Ημέρα ξημερώνει...
Και 'ς τ'ό ξημέρωμα αυτό,
Τ'ό γελοιο γίνετα κλαυτό
Και τήν καρδιά πληγώνει.—

'Ενα παιδάκι γιά φωμαί
Είχε τ'ό γελοιο, κη άρομη
Ζητούσε να γελάση.
Κη έτσι με γελοιο και χορό,
'Ηθελε πάντα τον καιρό
Τ'ό άστοχο να περάση.

Πηγαίναν τ' άλλα 'ς τ'ό σχολείο,
Κη αυτό—τ'ό λέγαν Μαννωλιό—
'Εγύριζε κη έγέλα,
Κη έλεγε τόνανε τρελλό,
Τον άλλους δίχως μυαλό,
Κ' ήτο κακή μιά βδέλλα !...

Φεύγαν η 'μέραις... 'Αχ ! γι' αύταις
Που' φαίνοντο 'σ αυτό γαρταίς...
'Χρειάζετο κινόνο....

Μά, δεν εύρέθη ο γιατρός !
Κη όσο περνούσε ο καιρός
Και αύξαινε εκείνο,

Αύξαινανε παραπολύ
Μέσ' 'ς τή μωρή του κεφαλή
Πολλάς άνοησίας
Και έλαττώματα μαζι.
—Κακό, ως τόσο, όποιος ζή
Μονάχα γι' άταξίαις.—

Τί γίνηκε αυτό; Θαρρώ
Πώς μόνο σποιος είν' μωρό
Τί γίνη δε θα νοίση.
'Αλλ' όμως σεις, παιδες καλοί,
Ποιος όλίγο ποιος πολύ,
'Εχετε κρίσι τόση.

Τώρα, μεγάλος είν' αυτό !
Μά, και τ'ό γέλοιο του κλαυτό
Του είνε νύχτα 'μέρα.
Κη όπου περνάσι, τί 'ντροπή !
Κανεις δε θέλει να του 'πή
Ούτε τήν καλή 'μέρα.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΝΤΕ.

Ο ΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΑΙΛΙΝΑ

Γνωρίζετε ότι οι κύνες κατά γενικόν κανόνα δεν έχουν φίλιας με τας γαλάς, άλλ' άπεναντίας ήθελον τας φονεύσει εάν ήδύναντο. Δεν βλέπω όμως τί εμποδίζει τον κύνα από του να γίνη φίλος τής γαλής, εάν προς τούτο διδαχθή. Θά σας ειπω μάλιστα διατί φρονώ ούτω: Εις μίαν γειτονικήν μου οικίαν υπήρχε κύων τις καλούμενος Λέων, ο οποίος ήτο πάρα πολύ νάστιμος και ζωηρός, άλλ' όταν ήθελεν ιδή γαλήν, εξηγγριούτο ως λυσσαλέος, και υποθέτω ότι πολλές θα έφόνευσεν εις τήν ζωήν του.

Μία κυρία λοιπόν γειτόνισσα και αυτή έστειλε μίαν μικράν και ώραιαν γαλήν εις τήν οικίαν εν ή έξη ο Λέων.

—Δυστυχής Αιλίνα ! ειπον αι υπηρέτριαι: δεν θά ζήση πολλές ήμέρας, διότι ο Λέων θά τήν φονεύση εύθως άμα τήν συλλάβη. Και όλοι ούτω ενόμιζον, πρό πάντων όμως φόβος είχε καταλάβει τήν μικροτέραν κόρην ή οποία ήθάνετο μεγάλην κλίσει προς τήν Αιλίναν τήν τόσον ήμερον και μεγαλοπρεπή, και ήθελε πάντοτε να τήν θωπεύη και να παίξη μαζύ της.

'Αλλά τήν επαύριον μετά τήν έλευσιν τής Αιλίνας ο οικοδεσπότης παρήγγειλε προς τήν υπηρέτριαν να του φέρη τον Λέοντα και τήν νεοφερμένην γαλήν. Και ταύτην μόν έθεσεν επί των γονάτων του, τον δε Λέοντα διέταξε να σταθή επί του πατώματος όλίγον μακράν απ' αυτού. Κατόπιν δε ήρχισε να χασούη τήν γαλήν, και συγχρόνως να λέγη προς τον Λέοντα:

Ο Λέων και η Αιλίνα.

—Πρόσεχε τώρα Λέων, διότι ή γαλή αυτή είναι πολύ καλή, και πολύ ώραία, πραγματικώς! και δεν πρέπει να τήν περιράξης ποτέ.

Μετά τούτο άφηκε τήν Αιλίναν πλησίον του Λέοντος, ο οποίος έμεινεν έντελώς ήσυχος και δεν τήν έπειράζε καθόλου. Όλόκληρος ή ήμέρα εκείνη έπέρασεν εν ειρήνη, τήν δε επαύριον ο Λέων έπλησίασε τήν Αιλίναν και ήρχισε να τήν γλείφη, άλλ' δυστυχώς εκείνη κακώς ανταπεκρίθη εις τήν ένδειξιν ταύτην τής αγάπης του έπιτεθεισα κατ' αυ-

του δια των δνύγων της. Και όμως ο Λέων, ένθουμούμενος πάντοτε τήν έντολήν του κυρίου του, ουδέποτε έδοκίμασε να βλάψη τήν μικράν γαλήν. Μετά παρέλευσιν δε όλίγου χρόνου έσυνεβησαν να παίξωσι τρέχοντες πλησίον άλλήλων έντός του δωματίου και πάντοτε έκοιμώντο επί του αυτού τάπητος, ως δύο πολύ αγαπημένα φίλοι.

Καλόν θα ήτο εάν όλοι οι μικροί άναγνώσται τής Διαπάλασις των Παιδων ήσαν όμοίως πρόθυμοι να υπακούωσιν, όπως ο Λέων.

Σ. Π.

ΔΕΝ ΣΑΣ ΩΦΕΛΕΙ ΝΑ ΟΡΓΙΖΕΣΘΕ

— Νομίζεις, ότι ωφελείσαι τίποτε εάν όργιζεσαι; Έλεγε γέρον τις προς παιδα ό όποιος είχε σκώσει ένα λίθον διά να τον ρίψη κατά του κυνός του γείτονος.

‘Ο κύων, σημειώσατέ το καλώς, ουδέν άλλο είχε πράξει, ειμή εξαγύριεν όλίγον τον μικρόν παιδα, χάριν άστειντού (διότι άστειζονται και οι σκύλοι).

— Νά τον μάθω εγώ να γαυγίζη το παλγόςκυλο, ειπεν ό παίς μετ' όργής; και πάραυτα έρριψε τον λίθον.

Τό ζών όργισθέν και αυτό έρομαξ αίφνιδίως κατά του παιδός, τον δάκει εις τον πόδα; ενώ συγχρόνως ό λίθος αναπηδήσας έθραυσε την ύελον μιξς θύρας του παρακειμένου καταστήματος. ‘Ο έμπορος εξέρχεται άμέσως εκ του καταστήματός του και άπαιτεί παρά του παιδός την πληρωμήν της θραυσθείσης ύελου.

Βλέπετε τί ωρλήθη εκ του θυμού!

Είς πάναν περίστασιν έχετε υπ' όφιν σας, άγαπητοί παιδες, ότι ή δυσθυμία και ή όργή μόνον εις τό να αυξάνωσι τάς θλιψεις σας συντελοΰσιν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

5. Αήρ.

‘Ο αήρ είναι τό πολυτιμώτερον και τό συντελεστικώτερον μέσον διά την υγείαν και την ζωήν των ανθρώπων. Άνευ αέρος ό άνθρωπος άποθνήσκει. Διά της άναπνοής αδιακόπως εισέρχεται εις τό στήθος μας μία ποσότης αέρος, ή όποία πάλιν εξέρχεται και υπό νέας αντικαθίσταται και ούτω καθεξής. ‘Η αδιάκοπος αυτή εισαγωγή του αέρος εις τό στήθος, όπου είναι οι πνεύμονες, γίνεται διά να καθαρίζηται τό αίμα και διά να διατηρήται κατάλληλον προς συντήρησιν της ζωής.

‘Ο αήρ υπάρχει παντού είτε εις τάς κορυφάς των όρέων αναβή τις, είτε εις τά βαθύτατα φρέατα της γής εισέβη, παντού έχει αέρα διά να αναπνεύση, με την διαφοράν, ότι εις μόν τα όρη και τά ύψηλά μέρη ό αήρ είναι ελαφρότατος και καθαρώ-

τατος, ενώ εις τά χαμηλά μέρη είναι βαρύτερος και όχι τόσοσ καθαρός. Διά τον λόγον αυτόν οι άνθρωποι οι κατοικούντες εις τά όρη είναι ζωηρότεροι και υγιέστεροι, καθώς ό αήρ τον όποιον αναπνεύουσι, ενώ οι κατοικούντες εις τάς πόλεις και εις τά χαμηλά μέρη είναι νωθρότεροι και όχι τόσοσ υγιεις.

Αί ακαθαρσίαι, τά λιμνάζοντα ύδατα και πολλά άλλα μολύνουσι τον αέρα και τον κάμνονν βλαβερών διά την υγείαν. Έκτός τούτου και ό εξερχόμενος αήρ κατά την άναπνοήν από τό στήθος μας είναι μεμολυσμένος, διότι αφήρεσε όλην την ακαθαρσίαν του αίματος. Διά τον λόγον αυτόν δεν πρέπει να μένη τις πολύν χρόνον εις δωμάτια κεκλεισμένα εις τά όποια υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, διότι εκεί ό αήρ είναι μεμολυσμένος και βλαβερός διά την υγείαν.

Όταν έγειρεται τις από την κλίνην ασού ενδύθη καλώς, πρέπει να ανοίξη τό παράθυρον του δωματίου του διά να φύγη ό καθ' όλην την νύκτα μολυνθείς αήρ και να εισέλθη νέος καθαρός αήρ ό όποιος είναι ζωογόνοσ και υγιεινός.

‘Ο αήρ είναι αναγκαίωτατος όχι μόνον εις τους ανθρώπους, αλλά και εις όλα τά ζώα και εις τά φυτά αυτά ακόμη. Όλοι δε γνωρίζομεν την ανάγκην του καθαρού αέρος και ευχαριστούμεθα εις την έξοχήν, και προσπαθοΰμεν πάντοτε να έχωμεν, ως λέγομεν, εύάερον οικίας.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

* * Αί άγαθαί πράξεις μεγαλύνονται, όσονδήποτε μετρίωρον και άν ήνε ό εργασις αυτάς, και όσηδήποτε άπλότης και άν τάς συνοδεΰη. (Διάφοροι συγγραφείς)

* * Από τό πνεΰμα έως την όρθήν κρίσιν υπάρχει περισσοτέρα άπόστασις άρ' ό,τι πιστεύεται.

* * ‘Ο μωρός διαφέρει κατά την ωφέλειαν από τον πεπαιδευμένον άνδρα, καθότι είνε πάντοτε ευχαριστημένος εις τον έαυτόν του.

* * ‘Ο μεγαλοπρεπής άνθρωπος είναι φυσικά άπαθής, όλίγον φρονίζει άν τον επαινοΰν ή τον κατηγοροΰν αυτός άκροάζεται την συνείδησίν του.

ΝΑΠΟΛΕΟΝ Ο ΜΕΓΑΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

36.

α*εϋ—*ο*ου—*η*ε*ια*
ε**ι*ε—ά**ι*ι**ια*

37.

Συμπλήρωσον τά μεταξϋ των κατωτέρω συμφωνών κενά διά καταλλήλων φωνηέντων ώστε να άποτελεσθή συμβουλή εκ των του ‘Ισοκράτους προς Δημόνικον. Οι άστερισκοι δηλοϋν ότι εν τη αρχή της λέξεως υπάρχουν φωνήεν :

Μ λ λ ν—*π δ χ —δ κ ν—π ν ν—*—π λ
τ ν—*δ κ ν.—τ σ τ —γ ρ—κρ ττ ν—δ κ σ
ν —κρ μ τ ν—*σ —τ —μ ν—ζ ντ ζ—μ ν
ν—*φ λ —*—δ —κ —τ λ τ σ σ —δ ξ ν—
π ρ σ κ ζ —κ κ ν ν ν—κ —τ σ—ε—φ λ ζ
—μ τ σ τ —τ τ ε—δ —τ ε—μ χ θ ρ ε—*δ
ν τ ν—μ τ λ θ ν.

38.

Παιδίον τι είχαν επίτηδες άνατραφεί εντός οικίας έρμηκίης αφ' ης ουδέν έμφυχον πλάσμα ήδύνατο να ιδη. ‘Ότε δε, μόλις τριετές γενόμενον, άδηγήθη εντός της πόλεως, ήρώτησε τον πατέρα του πως όνομάζετο εκείνο τό θηρίον τό όποιον πρό όλίγου διήλθεν έμπρός των και τό όποιον είχε 2 κεφαλάς, 4 όφθαλμούς, 2 χείρας και 6 πόδας, άλλ' εβάζιζε μόνον με τους 4 πόδας. Τί θηρίον είχαν ιδεί τό παιδίον ;

39.

Τό όνομά μου, εκ 10 γραμμάτων συγκείμενον, έφερε μέγας άνήρ.

Έκ των γραμμάτων μου :
Τό 6, 5, 9, 10, άποτελοϋσι νήσον τινα.
3, 4, 5, 2, 2, 9, 10, έπιθετον άποδιδόμενον εις τους έν ταρχή ή ευρισκομένους.
1, 2, 10, ούσιαστικόν προσδιορίζον άπέραντόν τινα έκτασιν.

9, 6, 9, 10, ζών τετράπων.
1, 6, 5, 6, 7, 8, 9, 10, έπιθετον ύβριστικόν.
1, 6, 5, 4, ούσιαστικόν όριζον τον άνωτατον άρχοντα. οίκου Θεού.
6, 5, 9, 10, έπιθετον άποκτώμενον διά της άτομικής μόνον ικανότητος.
3, 6, 7, 9, 4, 9, 10, Σ. Π.

40.

Είς τον μέγα μας άγώνα
Πυρά ήναπτεν εντός μου
Τώρα πλην 'ς του Σάντα-Ρόζα
Τό αιματομένο μνημα
Τή δροσοϋλα μου του στέλλω

Με τ' αναχωροϋν μου κύμα.
‘Εάν όμως μεταβάλης
Μέρος του όνοματός μου*
‘Ο! έρευνήσον, μικρό μου,
‘Επί σοϋ θά με εύρης
Και άνευ έμοϋ, ό φίλε,
‘Σ τάς όδοϋς δεν περπατείς.

41.

Είς τους αριθμούς μ' εύρίσκεις
Τ' όνομά μου είν' έθλυκό.
Μ' άν προσέσσης ένα γράμμα,
‘Ε! παιδάκι μου μικρό,
‘Αΰθε, κείθε με εύρίσκεις,
Πανταχοϋ νά σ' ένοχλώ*
Κι' άσφ' αϋ μ' αποδιώκεις,
‘Σ τό φαγί σου έγώ πετώ.

ΛΥΣΕΙΣ.

31.

Πρέπει τις να εκριζώση
τό κακόν πριν παλαιώση.

32.

‘Ο αριθμός 222.

33.

Μηδέν φίλον ποιοϋ πριν άν εξεστάσης, πώς κέρρηται τοίς πρότερον φίλοις. ‘Ελίτεις γάρ αϋτήν και περι σέ γενήσεσθα: τοιοϋτον, οίος και περι εκείνους γέγονε.

34.

Α	Ζ
Η Ρ Α	Ξ Ρ Ε Λ
Η	Υ
Σ	Σ

35.

‘Αστρονόμος—Γαστρονόμος.

ΔΥΤΑΙ

Κυριαί: Κυριακούλα Ν. Τομπάζη, ‘Ελένη Μηνιάκη, Βασιλική Παπαστρατηγάκη, Αιμιλία Χαλικισπούλου, Μαρία Δελφού.—Ανδριάνα Φωτοπούλου (Ίθάκης).

Κόρια: Γ. Α. Κωνοπισσόπουλος, Σ. Π. Βλάχος, Ν. Κρίτσας, Σ. Α. Σκυλίτσας, Κ. Ν. Παγκράτιος, Αλ. Α. Σταματάκης, Γ. Ι. Μεγαλόπουλος, Ο. Ρ. Lycouris, Γ. και Α. Κέλμης, Π. Παπαγεωργίου, Ν. Ι. Λάσκαρης, Γ. Γ. Αίθερ, Κ. Μαζαράκης, Ν. Κ. Mavroudis, — ‘Ιάκωβος Θεοχάρης του Μιλτιάδου (Κερκύρας). Ι. Κ. Τζάβας (“Υδρας). Δ. Α. Μωρέττης και Α. Π. Ι. Βίκος (Ζακύνθου).

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

κ. Γ. Κ. Σὺς συμβουλευόμεν νὰ φοιτᾶτε τακτικῶς εἰς τὴν γυμναστικὴν, καὶ ἐστὲ βέβαιος, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ σᾶς δοθῇ ἀφορμὴ τοιοῦτων παραπόνων.—κ. Δ. Ν. Οὐδέλλως παράδοξον, διότι οἱ ἀνευ ἀρχῶν, ἄνθρωποι διασπασμένοι ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρόν.—κ. Ε. Θ. Τί νὰ σᾶς εἴπωμεν!... Ἡ ὀκνηρία, λέγει· ὁ Οὐγκώ, εἶνε μία μηχανὴ, τῆς ὁποίας ὁ κύλινδρος ἐάν πιᾶσῃ τὸ φρέμα τοῦ, περνᾷ ὅλος ὑπ' αὐτόν καὶ γίνεσθαι πῆτα μέσα εἰς τὰ σιδήρα.

κ. Ι. Ο. Σύρον. Ζητήσατέ τὰ ἀπὸ τοῦ πρὸς ὃν κατεβάλατε τὰς συνδρομὰς.—κ. Σ. Γ. Λευκάδα. Τὸ μέγεθος τῆς σελίδος εἶνε τὸ αὐτὸ, καὶ ἵνα βεβαιωθῆτε μετρήσατε τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος τῶν στηλῶν. Ἡ δὲ περικοπὴ τοῦ περιθωρίου εἶνε βελτιώσις χάριν φιλοκαλίας καὶ εὐκολίας τῶν ἀναγνωστῶν γενομένη. μεγάλως

κωλύουσα τὸ δέσιμον τοῦ τόμου. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα λέπετε ὅτι ἐλήφθη πρόνοια.—κ. Α. Π. Κ. Λευκάδα, καὶ Γ. Α. Α. Θεσσαλονικίην. Ἐκτίθενται οἱ βροὶ κατωτέρω.—κ. Ν. Δ. Ζ. Ἀργυροτόλιον. Ὁ κ. Ι. Ρ. γράφας ἦμῖν τὴν 12 Ἀγούστου δὲν παραπονίεται περὶ καθυστέρησεως φύλλων, εἶνε δὲ ἄπορον πῶς ἡμεῖς παρ' αὐτοῦ λαμβάνοντες τὰ φύλλα μᾶς γράφει τὰ ἐναντία ἐν ἐπιστολῇ σας χρονολογουμένη ἀπὸ τῆς 21 Ἀγούστου. Ἡ αἰτίασις περὶ ἀλλαγῆς τῆς δευτέρου τῶν φύλλων πρέπει νὰ γίνῃ παρὰ τοῦ κ. Ι. Ρ. ἄλλως δὲ δυνάμεθα νὰ τὴν λίσωμεν ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὸν κανονισμόν.—κ. Ο. Κ. Μενεψ. Ἐστάλησαν μετ' ἐπιστολῆς, πρὸς ἡν παρακαλεῖσθε νὰ συμμόρφωθῆτε.—κ. Ε. Α. Σ. Ζάκυνθος. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ δὲν ὑπῆρξεν ἐσώκλειστον τὸ ἀντίτιμον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐστάλησάν.—κκ. Γ. Α., Ο. Υ., κ. Α. Δ. Συμπύρην Γ. Γ. Lyon, Α. Η., Ρ. Μ. Σ., Κάϊρον, Ζ. Γ. Ἐρεσσόν. Ἐστάλησαν.

ΟΡΟΙ ΥΦ' ΟΥΣ ΔΕΘΝ ΝΑ ΔΙΑΤΕΛΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΑΔΕΥΧΟΜΕΝΟΙ ΝΑ ΓΙΝΩΣΙ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

α'. Αἱ αἰτήσεις των ἀπευθυνόμεναι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον «τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων» δὲν ἐπιβαρύνουσι τὴν Διευθυνσιν διὰ ταχυδρομικῶν τελῶν.—β'. Ἡ ΠΡΩΤΗ αὐτῶν αἰτήσις περὶ ἀποστολῆς φυλλαδίων δέον νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν (ἀραξομηνίης ἐνόμισται τῆς ἀναλόγου ἐκπτώσεως), ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.—γ'. Ἀνοίγεται αὐτοῖς πίστωσις ΜΕΤΑ τὴν πρώτην των αἰτήσις, τὴν γενομένην συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω.—δ'. Ἡ πίστωσις αὕτη διαρκεῖ ἐπὶ τρεῖς μῆνας.—ε'. Ἐὰν μέχρι τῆς λήξεως τῆς τριμηνίου τούτης προθεσμίας δὲν ἀποστείλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τὴν ὀρειλὴν των, διακόπτεται ἡ περαιτέρω πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τῶν φυλλαδίων.—ς'. Πρὸ τῆς ἀποτίσεως τοῦ ἀντίτιμου τῶν ὀρειλομένων συνδρομῶν ἀποστέλλονται ὅλα τὰ φυλλάδια πρὸς αὐτοὺς, μετὰ δὲ τὴν πληρωμὴν δύναται νὰ γίνῃ κατ' αἰτήσις των οἰαδήποτε μεταβολὴ διευθυνσεως ἐνὸς ἢ πλείονων φυλλαδίων κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς συνδρομητάς.—ζ'. Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πράκτορες ἐπιβαρύνονται διὰ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν κατ' αἰτήσις των πρὸς ἕνα ἕκαστον συνδρομητὴν κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Γραφείου ἀποστελλομένων φυλλαδίων οἱ δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν ὅρον τούτων.—η'. Ἡ παρεχόμενη τοῖς πράκτορσιν ἐκπτώσις, ὅσαδήποτε σώματα καὶ ἀνζητήσωσιν, ἀρίσθη διὰ μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ κράτους εἰς δραχμὰς νέας 20 ἐπὶ ταῖς 100 νέαις, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ εἰς 25.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ: ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῷ ἀλλοδαπῷ φρ. 3. Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ τοῦ α'. φύλλου ἕκαστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι καὶ προπληρωτέαι.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐν Ἀθήναις μὲν ἐν τῷ Γραφείῳ, ἀλλοῦ δὲ παρὰ τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς ἢ παρὰ τοῖς κκ. πράκτορσιν, καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ 1 ἀριθμοῦ.

Ὅπου δὲ ἔγομεν ἀνταποκριτάς ἢ πράκτορες δύναται ὁ βουλευόμενος νὰ ζητήσῃ ὅσαοδήποτε συνδρομὰς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις κεντρικοῦ Γραφείου δι' ἐπιστολῆς, ἐσώκλειων ἐν αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματισμόν ἢ χαρτονομίσμα καὶ ἀπευθύνων αὐτὴν πρὸς τὸ Γραφεῖον κατ' εὐθείαν.

Οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὸ φύλλον συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσῃ τοῦτο ἐγγράφως πρὸς τὸ Γραφεῖον.

«Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων» ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν πνυτὸς βιβλίου οὕτινος ἀντίτιμον ἤθει τῆς στηλῆς δωρεάν.